

Drd. Teologie romano-catolică AIDA BĂTRÎNU

Vladimir Ghika – Despre legătura între Maria și Euharistie

Monseniorul Vladimir Ghika, prinț și prelat, personalitate complexă cu deosebite talente și o cultură vastă în mai toate domeniile, dar și martir al poporului român, ne confirmă, după mai mult de jumătate de secol de la moarte, că a fost și un profet al timpului său. A intuit atât de bine multe înnoiri aduse de Conciliul Vatican II. Citindu-i viața și operele, se pot observa similitudini cu alți mari „atleți ai lui Cristos” care s-au remarcat după apusul vieții sale. Este și aceasta o dovadă a autenticității inspirațiilor Duhului Sfânt. Sufletul său delicat și plin de caritate poate fi identificat ușor în scrierile sale, puține dar cuprinzătoare și profunde.

A colindat lumea pentru a duce mesajul Evangheliei până la „marginile pământului”, iar un pontif l-a numit odată „vagabond apostolic” tocmai pentru marea disponibilitate de a merge până la capătul lumii fără a-și diminua din zel chiar și numai pentru un suflet. Doar rugăciunea continuă, viața de sfințenie îl puteau ajuta.

A participat la mai multe Congrese Euharistice: la Sydney, în 1928, la Cartagina, în 1930, la Dublin, în 1932, la Tokio, în 1933, la Buenos Aires, în 1934, la Manila, în 1936, la Budapesta, în 1938.

Prezentăm în rezumat discursul rostit de Monseniorul Ghika la Congresul Euharistic de la Sydney, Australia, în noiembrie 1928, iar pentru cei interesați există discursul în Anexa cărții „Memoria tăcerilor, Vladimir Ghika 1873-1954” a scriitoarei E. De Miribel, așa cum a fost publicat în revista „La Vie spirituelle”, nov-dec.1929, Paris.

„Principiile și practica Sfânta Fecioară și Sfântul Sacrament”

Monseniorul Ghika face o minunată introducere plină de imagini poetice, inspirată din contextul practic, obiectiv al călătoriei atât de lungi (o lună de zile) pe care a făcut-o pentru a ajunge din Europa în Australia, cu transportul specific anilor 1928.

Pe lângă oboseală, „ore date peste cap”, este impresionantă trecerea de la o priveliște la alta, multitudinea de popoare, limbi, culturi, religii, obiceiuri întâlnite, ca și diversitatea de climă, floră, faună. La Sydney au venit să-l întâlnească însă pe Cel Imuabil și continuă cu salutul plin de farmec adresat gazdelor din „Țara Soarelui” sau „Crucii Sudului”. În continuare cere asistenței să îngenuncheze „în mod invizibil”, căci reflecțiile sale sunt bazate pe „Cuvântul s-a făcut trup” (Inl, 14). Prin Sfânta Fecioară a venit Isus în lume și prin ea avem indirect Euharistia. Conexiunile logice sunt îmbrăcate într-un limbaj poetic de mare frumusețe. Iubirea și credința răzbat în toate cuvintele Monseniorului. Trupul și Sângele lui Cristos jertfite pentru noi sunt din Sfânta Fecioară. Maria este model pentru noi, „Maria seamănă cu Euharistia”, ne ajută să înțelegem și să iubim Euharistia. Abundența ideilor dezvoltate de Monsenior pe această temă este impresionantă; face conexiuni nebănuite plecând de la acel „fiat” Mariei trecând prin toată Sfânta Scriptură. Ajunge să

demonstreze că Euharistia a fost făcută de Isus la dorința Mariei și pentru Maria, că Sfânta Fecioară nu se află în Sfânta Ostie, dar este în Inima Aceluia pe care Ostia îl conține. Acest discurs parcă ar cuprinde mai multe tratate de teologie la un loc și este exprimat într-un limbaj atât de artistic și atât de dens. Talentul Monseniorului este condus de profunda credință și iubire față de Dumnezeu Treime și față de Sfânta Fecioară, Mamă a lui Isus Cristos.

„Maria și Euharistia formează un dublu testament al lui Isus Cristos” și noi suntem beneficiarii. Maria este „mama comună a lui Dumnezeu și a oamenilor”.

Maica Sfântă ne ajută să trăim și să creștem prin Isus în Duhul Sfânt. Chiar prima minune a lui Isus are loc la Cana Galileei, la rugămintea mamei sale; și are caracter euharistic, prefigurează Sfânta Împărtășanie. Maria le repetă continuu, de atunci, copiilor ei adoptivi să facă ceea ce le cere Isus, pentru ca El să crească în inimile lor. Sfânta Fecioară ne însoțește în Rozariul vieții noastre cu toată grija și gingășia unei mame iubitoare. În finalul discursului său, Monseniorul Ghika cere binecuvântări alese pentru întreg poporul creștin reprezentat în acele clipe la Sydney și încheie cu „iartă-mi îndrăzneala de a mă fi încumetat să vorbesc despre tine, Amin”.

Un discurs princiar - semnat de un prinț român, Vladimir Ghika.

Preot HIERONIM MENGES

Născut la 9 mai 1910, la Caramurat, județul Constanța, a urmat cursurile seminariale la București și Iași, fiind sfințit preot la București, la 24 iunie 1934. A urmat apoi cursuri de specializare la Universitatea din Munster, obținând un strălucit doctorat în Teologie. După întoarcerea în țară a activat ca profesor la Seminarul „Sfântul Duh” din București, paroh la Palazul Mare (Constanța), duhovnic la Institutul „Damele Engleze”, din Craiova, iar după închiderea acestor școli, în august 1948, a activat ca paroh în mica comunitate de la Predeal.

După arestarea episcopului Iosif Shubert la 19 februarie 1951, pr. Menges a preluat funcția de *Ordinarius substitutus* al Arhidiecezei de București, pe care a deținut-o până la arestarea sa la 18 noiembrie 1952. A fost anchetat și judecat în lotul Menges-Ghika-Asaftei, fiind condamnat la 20 de ani de muncă silnică, pentru „spionaj în favoarea Vaticanului”. A suferit mult în închisorile comuniste (MAI București, Jilava, Pitești, Dej) din cauza „izolărilor”, a regimului de exterminare și a bătăilor primite de la gardieni. Grațiat de restul pedepsei în 1964, în următorul an emigrează definitiv în Germania.

Moare la 20 aprilie 2002 la Bremen, rămânând în istoria Bisericii locale drept una dintre figurile ilustre ale rezistenței anticomuniste.

Dr. DĂNUȚ DOBOȘ